

РЕШЕНИЕ

№ 923

гр. Пловдив, 02.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛОВДИВ, ХХІ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на шестнадесети януари през две хиляди двадесет и трета
година в следния състав:

Председател: Михаела Св. Боева

при участието на секретаря Малина Н. Петрова
като разгледа докладваното от Михаела Св. Боева Гражданско дело №
20215330110604 по описа за 2021 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Съдът е сезиран с искова молба от „Водоснабдяване и канализация” ЕООД, ЕИК 115010670 против А. А. Ю., ЕГН *****, с която са предявени обективно съединени установителни иски с правно основание чл. 422, вр. чл. 415 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1, пр.1 ЗЗД и чл. 86 ЗЗД.

Ищецът твърди, че ответникът е потребител на ВиК услуги по смисъла на ЗРВКУ и за периода 27.09.2019 г. – 19.02.2021 г. имал задължения за предоставени услуги по доставка на питейна и отвеждане на канална вода в общ размер на 581,91 лв. за собствен обект, находящ се в гр. *. За потребените количества били издадени фактури. При забава в плащанията, абонатът дължал и законна лихва, възлизаща на 38,66 лева за периода 30.11.2019 г. – 28.02.2021 г. Ответникът фигурирал в базата данни на оператора като потребител с № *, а отношенията между дружеството и клиентите му се уреждали от публично известни общи условия /ОУ/. Месечното количество изразходвана вода било определяно след реални отчети по показанията на измервателното устройство.

Тъй като задълженията не били погасени, ищецът се снабдил със заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК № 3246/31.03.2021 г. по ч.гр.д. № 5214/2021 г. на ПРС, I бр.с., връчена по реда на чл. 47, ал.5, вр. с ал. 1 ГПК, поради което в едномесечния срок по чл. 415 ГПК предявил настоящите установителни иски. Моли претенциите да бъдат уважени в цялост, ведно със законната лихва. Претендират се разносните в настоящото и заповедното производство.

В срока по чл. 131 ГПК ответникът е подал отговор, чрез назначения особен представител. Оспорва исковите по основание и размер, в т.ч. – качеството на потребител. Въвежда възражение за изтекла погасителна давност. Твърди да липсва

валидно облигационно правоотношение между страните. Липсвала доставка на сочените количества вода. Нарушена била процедурата по отчитане, тъй като не били спазени изискванията на ОУ. Липсвали доказателства през процесния период дали измервателното устройство било в изправност. Оспорва карнетите, както и да е налице подпис на ответника. Моли за отхвърляне на исковете.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства по свое убеждение и по реда на чл. 235, ал. 2, вр. с чл. 12 ГПК, обсъди възраженията, доводите и исканията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта:

Видно от приложеното ч.гр.д., вземанията по настоящото производство съответстват на тези по заповедта за изпълнение, връчена редовно по реда на чл. 47, ал.5, вр. с ал. 1 ГПК, а исковете, по които е образуван настоящият процес, са предявени в месечния срок по чл. 415, ал. 1 ГПК. Същите са допустими и подлежат на разглеждане по същество.

По същество:

Дружеството – ищец следва да докаже твърденията си в исковата молба, в т.ч. - наличието на валидно възникнало облигационно отношение с ответника /потребител с № *****/, като установи вземането си на претендираното договорно основание и в претендирания размер, както и изправността си – че през процесния период е извършвал в договореното качество и срок услуги по доставка на питейна и отвеждане на канална вода за обект, находящ се гр. *****, както и, че през процесния период, ответникът е имал качеството потребител по смисъла на ЗРВКУ. Следва да докаже и твърденията си за начина на отчитане на консумираните услуги и начислените в тази връзка суми. Предвид възражението за изтекла погасителна давност, да установи и настъпването на обстоятелства, довели до спирането или прекъсването на предвидената в закона погасителна давност.

Ответникът следва да проведе насрещно доказване, както и да установи обстоятелства, които изключват, унищожават или погасяват процесното вземане, а при доказване на горното от ищеца - да докаже, че е погасил задълженията.

При така разпределената доказателствена тежест, съдът намира исковете за основателни по следните съображения:

Безспорно е, че ищцовото дружество е „ВиК оператор” по смисъла на чл.198 „о”, ал.1 от Закона за водите и предоставя В и К услуги на потребителите срещу заплащане за територията на гр. *****. Съгласно чл.11, ал.7 от Закона за регулиране на водоснабдителните и канализационните услуги /ЗРВКУ/, В и К операторите публикуват одобрените от ДКЕВР общи условия на договорите за предоставяне на В и К услуги най-малко в един централен и един местен ежедневник. Те **влизат в сила** в едномесечен срок от публикуването им.

Съгласно чл. 8 от действащата Наредба № 4/14.09.2004 г. за условията и реда за присъединяване на потребителите и за ползване на водоснабдителните и

канализационни системи, получаването на В и К услугите се осъществява при публично известни общи условия, предложени от оператора и одобрени от собственика на В и К системите, като в конкретния случай отношенията между страните по предоставяне на В и К услуги са уредени от одобрени от ДКЕВР общи условия. Предвид посочената нормативна уредба, сключването на индивидуален писмен договор между субектите **не се изисква**, нито самостоятелното предоставяне на ОУ на всеки отделен потребител.

Според чл. 3 от посочената Наредба, потребители на В и К услуги са собствениците или притежателите на вещно право на строеж или право на ползване на водоснабдени имоти, която постановка е залегнала и в чл. 2, ал. 1 точки 1 и 2 от общите условия на оператора. Тази разпоредба регламентира няколко основни групи потребители: собственици, носители на ограничено вещно право на ползване, предприятия, препродаващи непитейна вода след обработката ѝ, субекти по чл. 2 ЗРВКУ – наематели.

За да възникне задължението за заплащане на ВиК услуги, за който и да е субект, той на първо място трябва да има качеството на “потребител” на тези услуги, по смисъла на чл. 2, ал.1 ОУ за предоставяне на ВиК услуги на потребителите от ВиК оператор - *****.

Правото на собственост за ответника на процесния имот се установява от приетия по делото нотариален акт за ПП на НИ от 10.08.2018 г. /л.59-60/, който не е оспорен /така и справка от АВ – *****/. Същият фигурира в базата данни на ищцовото дружество като потребител с № *****. Ето защо се доказва по категоричен начин качеството „потребител”, според норм. уредба, като ответникът е материалноправно пасивно легитимиран да отговаря за натрупаните задължения за плащане на потребената и отведена вода, която услуга е ползвал в имота.

За пълнота и относно възражението в ОИМ - **без значение** за изхода на спора е дали имотът е съсобствен /СНО вероятно в случая/. В отношенията с доставчика, ответникът, на чието име е открита партидата /видно от всички издадени и приложени документи във връзка с имота/, дължи начислените суми, а останалото е въпрос на вътрешни уговорки между съсобственици, респ. на евентуално приложение на чл. 30, ал. 3 ЗС, по силата на който /при липсата на други договорености/ ответникът би могъл да иска от другия съсобственик припадащата му се част от разходите за общата вещ. С оглед изложеното и док. ответникът има качеството на клиент на ищцовото дружество, дължи плащане на предоставените услуги.

Съгласно чл.32 на Наредба № 4, ВиК услугите се заплащат въз основа на измереното количество изразходвана вода, отчетено чрез монтираните водомери, а отчетните данни се установяват чрез отбелязване в карнета, заедно с датата на отчитане и подписа на потребителя или негов представител. Чл.5, т.7 и чл.21, ал.4 от Общите условия на “ВиК” ЕООД - гр. ***** също изискват отчитането на индивидуалните водомери да става в присъствието на потребителя или негов представител. По делото са представени копия от карнети, от които е видно, че са отчитани и начислявани количества само **след реални** отчети, като срещу част от показанията са налице подписи.

Според показанията на св. Й. /*****/, когато посещавала имота за отчет, била допускана винаги, установила през 2019 г., че е монтиран чисто нов измервателен уред, който пломбирала /бил с метрология от 2019 г./. Вписвала в карнетите

показанията на водомера и с разлика, а срещу отчетите получавала подпис от лица, които откривала в имота. Нямала възражения относно вписаните и отчетени количества. Съдът кредитира показанията като ясни, последователни и житейски логични. Няма данни, които да ги опровергават.

Не могат да бъдат споделени възраженията на ответника, че месечните количества не са определени надлежно и правилно и не отговарят на изразходваната вода. Необходимите данни се съдържат в представените карнети, като макар същите да са частни свидетелстващи документи и да удостоверяват изгодни за ищеца обстоятелства, по делото се установява, че потребителят или негов представител са допуснали инкасатора и са поставяли подписи срещу данните. Самите подписи в карнетите са оспорени бланкетно, без искане за проверка на авторството им по реда на чл. 193 ГПК. Няма основание да се приеме и с оглед свидетелските показания на инкасатора, че подписите не са поставяни от потребителя или негов представител. В карнетите е посочено за коя година се отнасят същите при първия отчет, след което са посочени дати и месеци на проверките. Правени са регулярни посещения, като са вписвани реални показания на изразходваната вода. Отделно, вещото лице по приетата ССЕ, която също се кредитира като компетентно и ясно изготвена, е дало заключение, че отчетеното количество за процесния период е изчислено съобразно действащите цени за битови потребители за съответния период. Ето защо, съдът приема, че абонатът дължи плащане на консумираните услуги, т.к. е имало реално ползване на доставената и отведена вода.

В действащите ОУ на дружеството, одобрени от ДКЕВР с решение № ОУ-027/09.06.2006 г. се съдържа изрично задължение **на потребителите да поставят индивидуални, годни, съобразно изискванията на ЗИ, водомери**, за което да уведомят оператора, който впоследствие да ги поддържа и контролира /чл.18, ал. 3, вр. с ал. 1 ОУ/. От разпита на свидетеля се установява, че такъв, нов уред е поставен от потребителя, като същият е бил пломбиран, след което и реалните данни снемани от отчетите му. Няма основание да се отрече дължимостта на суми за реално потребени услуги по въведените в ОИМ възражения. Всички предпоставки за отговорността на ответника са установени. След като желае да ползва съответните услуги по предоставяне на едно от най – необходимите и улесняващи бита блага /да консумира питейна, съотв. да бъде отвеждана канална вода/, потребителят следва да постави средство за измерване, така че услугите да бъдат надлежно отчитани, а след като ги потреби – да ги плати. Следва да се има предвид и, че според чл.11, ал. 4 и ал. 5 от Наредба №4, потребителят поставя индивидуален водомер, като доставката, монтажът, проверката, поддържането и ремонтът на индивидуалните водомери също са негово задължение. В този смисъл относно ОИМ – дали измервателното устройство е в изправност или не, са въпроси в негова тежест /а по делото не се твърди, нито установява негодност на уреда/.

Въз основа на описаните доказателства, анализирани поотделно, в тяхната съвкупност и взаимовръзка, съдът приема, че исковете са доказани по основание. По несъмнен начин се установява, че ответникът като собственик има качеството на потребител на ВиК услуги. Показанията за исковия период са след реални отчети. В производството са ангажирани достатъчно ясни и категорични доказателства, че ищецът е предоставял услугите, чието плащане търси, като е извършил възможните действия чрез служителите си за отчитане на консумацията и последващото ѝ

остойносттаване.

Възраженията в ОИМ, макар принципно резонни и обосновани, изразяващи съответна защитна позиция, не се споделят.

Относно размера е ангажирано заключение на ССЕ, което съдът цени като ясно и компетентно изготвено. Според експерта - отчетеното количество /в куб.м./ по карнети било изчислено съобразно действащите цени за битови клиенти за процесния период. Счетоводството на ищеца било редовно водено и регистрите и дневниците на дружеството били надлежно заведени.

В чл. 31, ал. 2 ОУ е предвидено, че потребителите са длъжни да заплащат ползваните услуги в 30- дневен срок от датата на фактурирането им, при неизпълнение на което задължение според чл. 40 от Наредбата се дължи обезщетение в размер на законната лихва, съгласно чл. 86, ал. 1 ЗЗД, считано от първия ден след настъпване на падежа до деня на постъпване на дължимата сума по сметка на В и К оператора. Плащане не се доказва, поради което е дължимо и претендираното обезщетение за забава за исковия период.

Възражението за изтекла погасителна давност е неоснователно. Няма погасени по давност главни и акцесорни вземания – приложима е тригодишната такава, предвид периодичността на платежите /чл.111, б. „В“ ЗЗД/ - заявлението по чл. 410 ГПК /чрез което искът се счита предявен – фикция на чл. 422, ал.1 ГПК, а давността прекъсната – чл. 116, б. „Б“ ЗЗД/ е подадено в съда на 25.03.2021 г., при което вземанията с начален период на главницата 27.09.2019 г. не са погасени. В този смисъл и заключението на ССЕ.

Поради изложеното, исковете за главни и акцесорни вземания са доказани по основание и размер и следва да бъдат уважени. Основателно е и искането за установяване на дължимост на законна лихва върху главницата, считано от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение в съда до окончателното погасяване.

По отговорността за разноси:

С оглед изхода на спора при настоящото му разглеждане, разноси се дължат на ищеца, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК. Направено е искане и са представени доказателства за сторени такива в размер на: 75 лева – платена ДТ; 200 лева – деп. ССЕ; 300 лева – възнаграждение за особения представител; 20 лева – възн. св. /изплатен/, като се претендира и юрк. възнаграждение. Следва да се присъдят и разноските в заповедното производство /25 лв. – ДТ и юрк. възнаграждение/, съобразно т. 12 на ТР № 4/2013 на ОСГТК на ВКС.

Разноските за юрисконсултско възнаграждение по заповедното и настоящото дело следва да бъдат определени съобразно чл. 78 ал. 8 ГПК /ДВ бр. 8/2017г./, вр. с чл.37 от ЗПрП, вр. с чл. 25 ал. 1 от Наредбата за заплащане на правната помощ, при което се дължи такова от 100 лева за настоящото производство и 50 лева за заповедното, предвид конкретната фактическа и правна сложност на спора.

За исковия процес, на ищеца се дължат общо 695 лева, а за заповедното производство – 75 лева.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО в отношенията между страните, че А. А. Ю., ЕГН ***** ДЪЛЖИ на „Водоснабдяване и Канализация” ЕООД, ЕИК 115010670, със седалище и адрес на управление: бул. „Шести септември” № 250, следните суми: **581,91 лева** - главница, представляваща неплатена сума за доставка на питейна и отведена канална вода за периода 27.09.2019 г. – 19.02.2021 г. за имот, находящ се в *****; **38,66 лева** - обезщетение за забава за периода 30.11.2019 г. – 28.02.2021 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на постъпване на заявлението в съда – 25.03.2021 г. до окончателното погасяване, за които суми е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК № 3246/31.03.2021 г. по ч.гр.д. № 5214/2021 г. на ПРС.

ОСЪЖДА А. А. Ю., ЕГН *****, с адрес: ***** да плати на Водоснабдяване и Канализация” ЕООД, ЕИК 115010670, със седалище и адрес на управление: бул. „Шести септември” № 250, следните суми: общо **695 лева** /шестстотин деветдесет и пет лева/ - разноски за настоящото производство и общо **75 лева** /седемдесет и пет лева/ - разноски за заповедното производство по ч.гр.д. № 5214/2021 г. на ПРС.

Решението подлежи на обжалване пред Окръжен съд – Пловдив в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Пловдив: _____